Dimarts 2 d'Advent

Text de l'Evangeli (*Mt* 18,12-14): En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Què us en sembla? Si algú té cent ovelles i se li n'esgarria una, ¿no deixa les noranta-nou a la muntanya i va a buscar l'esgarriada? I si succeeix que la troba, en veritat us dic que s'alegra per ella més que per les noranta-nou que no se li van esgarriar. Així, no és voluntat del meu Pare dels cels que es perdi cap d'aquests petits».

© Albada Editorial / evangeli.net

«No és voluntat del meu Pare dels cels que es perdi cap d'aquests petits»

Fr. Damien LIN Yuanheng
(Singapore, Singapur)

Avui, Jesús ens llença un repte: «Què us en sembla?» (Mt 18,12); quina classe de misericòrdia practiques? Potser nosaltres, "catòlics practicants", havent fruït moltes vegades de la misericòrdia de Déu en els seus sagraments, som temptats a pensar que ja estem justificats davant els ulls de Déu. Correm el perill d'esdevenir inconscientment el fariseu que menysté el publicà (cf. Lc 18,9-14). Malgrat que no ho diguem en veu alta, potser pensem que estem lliures de culpa davant de Déu. Alguns símptomes de què d'aquest orgull farisaic enfonsa arrels en nosaltres poden ser la impaciència enfront els defectes dels altres, o pensar que les advertències mai no van per a nosaltres.

El "desobedient" profeta Jonàs, un jueu, es mantingué inflexible quan Déu mostrà llàstima pels habitants de Nínive. Jahvé reprotxà la intolerància de Jonàs (cf. Jo 4,10-11). Aquella mirada humana posava límits a la divina misericòrdia. ¿Potser també nosaltres posem límits a la misericòrdia de Déu? Hem de parar atenció a la lliçó de Jesús: «Sigueu misericordiosos com el vostre Pare és misericordiós» (Lc 6,36). Amb tota probabilitat, encara ens resta un llarg camí per recórrer amb vista a imitar la misericòrdia de Déu!

Com hauríem d'entendre la misericòrdia del nostre Pare celestial? El Papa Francesc digué que «Déu no perdona mitjançant un decret, sinó amb una abraçada». L'abraçada de Déu per a cadascun de nosaltres s'anomena "Jesucrist". El Crist manifesta la misericòrdia paternal de Déu. En el capítol quart de l'Evangeli de sant Joan, Crist no aireja els pecats de la dona samaritana. En lloc d'això, la divina misericòrdia guareix la Samaritana tot ajudant-la a afrontar plenament la realitat del seu pecat. La misericòrdia de Déu és totalment coherent amb la veritat. La misericòrdia no és una excusa per a prendre's rebaixes morals. Nogensmenys, Jesús degué haver provocat el seu penediment amb molta més tendresa que la que notà la dona adúltera "ferida per amor" (cf. Jn 8,3-11). Nosaltres també hem d'aprendre com ajudar els altres a encarar-se amb llurs errors sense avergonyir-los, amb gran respecte envers ells com a germans

en el Crist, i amb tendresa. En el nostre cas, també amb humilitat, bo i sabent que nosaltres mateixos som “gerres de fang”.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «¿On pastureges, Pastor bo, tu que carregues sobre les espatlles tot el ramat? Mostreu-me el lloc de repòs, guiem fins la pastura nutritiva, crida’m pel meu nom perquè jo, ovella teva, escolti la teva veu» (Sant Gregori de Nisa)

- «Una persona és consolada quan sent la misericòrdia i el perdó del Senyor. L’alegria de l’Església és ‘donar a llum’, sortir de si mateixa per donar vida, anar a buscar a les ovelles extraviades» (Francesc)

- «En celebrar el sagrament de la Penitència, el sacerdot compleix el ministeri del Bon Pastor que busca l’ovella perduda, el del Bon Samarità que guareix les ferides, del Pare que espera el fill pròdig i l’acull quan torna, del jutge just que no fa accepció de persones i que emet un judici a la vegada just i misericordiós. En resum, el prevere és el signe i l’instrument de l’amor misericordiós de Déu envers el pecador» (Catecisme de l’Església Catòlica, nº 1.465)

Altres comentaris

«No és voluntat del meu Pare dels cels que es perdi cap d’aquests petits»

Mn. Joaquim MONRÓS i Guitart
(Tarragona, Espanya)

Avui, Jesús ens fa conèixer que Déu vol que tots els homes se salvin i «que es perdi cap d’aquests petits» (Mt 18,14). Amb la paràbola del pastor que cerca l'ovella que s'ha perdut, ens presenta una figura que commogué els primers cristians. En la portada del Catecisme de l'Església Catòlica hi ha gravada aquesta figura de Jesús Bon Pastor, que ja a les catacumbes de Roma es troba present entre les primeres imatges del Senyor.

És tan fort el voler de Déu per a salvar-nos que, des d'aquestes paraules fins a la donació incondicionada en la Creu, és Crist qui ens busca a cada un per tal que —lliurement— tornem a l'amistat amb Ell. De la mateixa manera que Jesús, els cristians hem de tenir aquest mateix sentiment: que tots se salvin i arribin al coneixement de la veritat! Tal com li agradava de dir a sant Josepmaria Escrivà, «tots som ovella i pastor». Hi ha persones —el propi espòs o la muller, el fills, els parents, els amics, etc.— per als quals nosaltres, potser, siguem l'ocasió única per a facilitar-los la recuperació a la alegria de la fe i a la vida de la gràcia.

Sempre podem deixar el noranta nou per cent de les coses que tenim entre mans, per a resar i ajudar aquella persona que tenim a prop, que estimem i sabem que està malalta de l'ànima.

Amb la nostra oració i mortificació, i amb la nostra fe amorosa, ells poden aconseguir la gràcia de la conversió, com santa Mònica va obtenir que el seu fill Agustí es convertís en el “primer home modern”, el que sap explicar en "Les confessions" com la gràcia va actuar en ell fins arribar a la santedat.

Demanem a la Mare del Bon Pastor moltes alegries de conversions.